

Ο Γέροντας Ιωακείμ του Ι. Κελλίου Αναλήψεως του Κυρίου, περιοχής Καρυών

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

[Μοναχός Μωυσής Αγιορείτης](#)

Ο μακαρίτης Γέροντας Ιωακείμ ήταν ένας γνήσιος Αγιορείτης. Αγαπούσε πολύ την Παναγία, το Άγιον Όρος, την ιστορία του και τους Αγιορείτες πατέρες. Διακρινόταν για το φίλεργο, το φιλομαθές και το φιλάρετό του. Απόφευγε τις πολλές μέριμνες και τα πολλά λόγια. Ήταν ένας λησμονημένος, ταπεινός και καλός μοναχός. Η φτώχεια του του έδωσε πλούσια καρδιά. Ο Γέροντας Ιωακείμ κατηγορήθηκε, μα δεν κατηγορήσε κανένα.

Γεννήθηκε, ο κατά κόσμον Ιωάννης Μπαλάσης, το 1893, στο χωριό Δάφνη Καλαβρύτων από γονείς ευσεβείς και πολύτεκνους. Ήταν ο μεγαλύτερος από τα

οκτώ αδέρφια του. Οι πρώτες του λέξεις, ως νήπιου, κατά παράδοξο και θαυμαστό τρόπο, ήταν: «Εγώ θα γίνω καλόγερος». Μετά την αποφοίτησή του από το σχολαρχείο, εργάσθηκε ένα διάστημα σ ένα παντοπωλείο στην Πάτρα. Έχει γνωρισθike και συνδέθηκε με τον γνωστό Πνευματικό Γερβάσιο Παρασκευόπουλο († 1964).

Από τη Δάφνη των Καλαβρύτων ήλθε στη Δάφνη του Αγίου Όρους το 1915. Κατευθύνθηκε στη σκήτη των Καυσοκαλυβίων, όπου για λίγους μήνες παρέμεινε πλησίον της συνοδείας του μακαριστού παπα-Χαρίτωνος († 1906). Εκεί μόναζαν και οι συμπατριώτες του Χαρίτων († 1930) και Αθανάσιος († 1956). Εκεί στην Καλύβη του Ακαθίστου, επικρατούσε σιγή, ησυχία, προσευχή, κατάνυξη, πενία και μακαριότητα. Το 1916 προσήλθε στο Παντοκρατορινό Κελλί του Γενεσίου της Θεοτόκου, όπου είχε κολλυβαδική παράδοση, κι εκάρη μοναχός από τον Γέροντα Ονούφριο. Επί μία δεκαετία εργάσθηκε σκληρά εδώ και μόνη του παρηγορία ήταν η καθημερινή νυκτερινή μελέτη. Πήγε για ένα μικρό διάστημα σ' ένα ξεροκάλυβο των Καυσοκαλυβίων και στη συνέχεια στο Κελλί του Αγίου Δημητρίου της Κερασιάς, όπου είχε ζήσει ο περίφημος Χατζη-Γιώργης († 1886). Στο γειτονικό Κελλί του Τιμίου Προδρόμου απόκτησε μικρή συνοδεία. Ο υποτακτικός του ιερομόναχος Ανδρέας († 2004) γράφει περί αυτού: «Γαλήνιος, μειλίχιος και γλυκός στους τρόπους, γεμάτος καλοσύνη και τα λόγια του γεμάτα σοφία και διδαχή, με παραβολές, τόσο που σε συνέπαιρνε, σε εντυπωσίαζε και σε αιχμαλώτιζε η πνευματική ακτινοβολία της ψυχής του».

Το 1942 ο Γέροντας Ιωακείμ πήρε με τη συνοδεία του το Ιβηρίτικο Κελλί των Αγίων Θεοδώρων και το 1953 το Σιμωνοπετρίτικο Κελλί του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου. Τέλος το 1971 πήγε στο Βατοπεδινό Κελλί της Αναλήψεως του Κυρίου, όπου εμεινε εως της τελευταίας του με τον πιστό υποτακτικό του μοναχό Θεόδωρο, που μονάζει σήμερα στη μονή Κωνσταμονίτου.

Ο Γέροντας Ιωακείμ στα 73 έτη, που έζησε στο Άγιον Όρος, βγήκε μόνο τρεις φορές, για πολύ λίγο, και από μεγάλη ανάγκη, και δεν πήγε στην ιδιαίτερη πατρίδα του. Αλληλογραφία δεν είχε ούτε με τους συγγενείς του. Όταν κάποτε του έστειλε επιστολή η μητέρα του, συγκινήθηκε και δεν τη μελέτησε όλη και την έκαψε. Κάθε μέρα προσευ- χόμενος έλεγε: «Κύριε Ιησού Χριστέ, υιέ του Θεού, ό,τι το ξένο, το παράνομο, το άδικο και ό,τι βλάπτει την ψυχή να φύγει με όποιον τρόπο θέλεις. Ας μου το κλέψουν, ας μου το ζητήσουν, αν το έχουν ανάγκη, ας σπάσει ή ας χαλάσει. Μόνο να μην έχω προσπάθεια και μεγάλη αδυναμία με αυτό και βαραίνει την ψυχή μου».

Αγαπούσε πολύ τη μελέτη. Έλεγε συχνά: «Στο Όρος τα βιβλία με κράτησαν». Είχε πνευματικό σύνδεσμο με τους Γέροντες των Ιωσαφαίων, των Δανιηλαίων, των

Θωμάδων, Γεράσιμο Μικραγιαννανίτη, Ανδρέα και Θεοδόσιο τους Αγιοπαυλίτες, Αθανάσιο Λαυριώτη τον ιατρό, Αθανάσιο Ιβηρίτη, Ιωσήφ τον Σπηλαιώτη, Ευλόγιο του Φανερωμένου, Θεόκλητο Διονυσιάτη, Παΐσιο Αγιορείτη και άλλους. Ο τελευταίος όταν τον επισκέφθηκε, άρρωστο βαριά και να πονά πολύ, του ειπε: «Ε, Γερο-Ιωακείμ, θέλεις μόνο τον στέφανο του μοναχού; Να λάβεις και του μάρτυρος».

Ανεπαύθη ειρηνικά με μία έκφραση χαρμολύπης. Της κηδείας του προέστη ο επίσκοπος Ροδοστόλου Χρυσόστομος, με είκοσι φορεμένους ιερείς και πενήντα μοναχούς. Συχνά μου μιλούσε με ιερό πάθος για την ασκητική ζωή και τα κατορθώματα των παλαιότερων Αγιορειτών πατέρων. Είχε απέραντη μνήμη, που σ' έκανε να θαυμάζεις. Τις ωραίες αγιορείτικες διηγήσεις του εκδώσαμε σε βιβλίο προ εικοσαετίας προς μεγάλη χαρά του καλού υποτακτικού του Θεοδώρου.

Πηγές - Βιβλιογραφία:

Μωυσέως Αγιορείτου μοναχού, Αγιορείτικες Διηγήσεις του Γέροντος Ιωακείμ, Θεσσαλονίκη 1989, σα 9-63.

Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό εναρέτων αγιορειτών του εικοστού αιώνας Τόμος Γ΄ - 1984-2000, Εκδόσεις Μυγδονία, Α΄ Έκδοσις, Σεπτέμβριος 2011.

Πηγή: vatopedi.gr